

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **O. B.**, narozená dne „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. OAM-320/ZA-ZA12-LE26-2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. OAM-320/ZA-ZA12-LE26-2018, E. č. „X“, jímž bylo o žádosti žalobkyně ve věci udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřijatelná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala nezákonnost a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro vady předcházejícího správního řízení. Žalobkyně byla přesvědčena o tom, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že žalovaný postupoval jednostranně a neobjektivně, a procesně nepostupoval v souladu s právním řádem České republiky. Domnívala se, že napadené rozhodnutí nebylo žalovaným dostatečně odůvodněno, a že žalovaný si chybně vyložil zákon o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný připomněl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně v žalobě neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí a pouze odkazuje na obsah správního spisu. Žalovaný podotkl, že opakovanou žádost žalobkyně porovnal s její první žádostí a dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti. Dále opatřil aktuální podklady k politické, bezpečnostní a lidskoprávní situaci na Ukrajině, z nichž dovedl, že na Ukrajině nedošlo od let 2015 – 2016, kdy byla žádost žalobkyně posuzována poprvé, k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Ústní jednání

4. Žalobkyně se k jednání soudu bez omluvy nedostavila.
5. Pověřený pracovník žalovaného při ústním jednání před soudem odkázal na napadené rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že podstata předmětného rozhodnutí spočívá ve skutečnosti, že bylo zastaveno řízení o mezinárodní ochraně z důvodu jeho nepřipustnosti. Žalobkyně pak dle jeho názoru v opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedla žádné nové azylově relevantní důvody. Stejně jako v původní žádosti odkazovala zejména na soukromé a rodinné důvody. Zdůraznil, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za souladné se zákonem a že tímto rozhodnutím nedošlo k žádnému zkrácení práv žalobkyně. Odkázal rovněž na skutečnost, že legalizaci pobytu na území České republiky je nutno řešit nikoliv prostřednictvím zákona o azylu, ale prostřednictvím institutů zakotvených v zákoně o pobytu cizinců na území České republiky. Proto navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Náhradu nákladů řízení nepožadoval a výslovně se jí vzdal.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 11. 4. 2018 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dle poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu se hlásí k rusínské etnické příslušnosti, je katolického vyznání, od března 2018 je rozvedená, má vyživovací povinnost k synovi (rok narození „X“), který žije ve V. K., dále má dceru (ročník „X“), která žije v U. a od 1. 9. 2018 by měla začít studovat v České republice, a syna (ročník „X“), který žije ve V. K., ale podal si v České republice žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že na Ukrajině nevidí svou budoucnost. Neví, jak by se k ní na Ukrajině chovali, neboť když tam začala válka, tak byla v České republice a požádala zde o mezinárodní ochranu. Velmi se bojí problémů s tím spojených. Také se obává potíží ohledně rusínské národnosti, neboť Rusínům je na Ukrajině vyhrožováno. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že trpí na blokády páteře. Její zdravotní stav se stále zhoršuje, ale jiné zdravotní problémy nemá.
8. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uskutečněného dne 16. 4. 2018, žalobkyně dále doplnila, že důvody žádosti o udělení Mezinárodní ochrany nejsou stejné, neboť má obavy ze svého návratu na Ukrajinu z důvodu rusínské národnosti. Známa jí potvrdili, že pro Rusíny jsou na Ukrajině hrozné podmínky. Osobně na Ukrajině problémy neměla, neboť když pobývala na Ukrajině, tak tam ještě Rusíni žádné problémy neměli. Obávala se i možného trestního stíhání, neboť se nehlásí k ukrajinské národnosti. Konkrétně nevěděla, o jaký trestný čin se jedná, ale uvedla, že by jí hrozilo 2 až 5 let odnětí svobody, neboť by byla považována za spojence Ruska. Během svých návštěv v roce 2014 a 2015 neměla na Ukrajině žádné problémy. Její dcera, která žije na Ukrajině, již byla pro svou rusínskou národnost u výsledku v Užhorodě v roce 2017. Lidé z Pravého sektoru se jí dotazovali, proč se hlásí k rusínské národnosti, a vyhrožovali jí. Její matce v březnu 2018 také vyhrožovali a vzkázali jí po ní, aby se nevracela na Ukrajinu. Tvrdili, že může mít problémy. Konkrétní problémy neuvedli, ale žalobkyně se domnívala, že by mohlo jít i o vykradení domu, což už se jim v roce 2014 stalo. Na policii se obrátit nemohou, neboť ta je napojená na Pravý sektor. Dále se žalobkyně obává, že by jí bylo pro její rusínskou národnost znemožněno vycestování z Ukrajiny a podání nových žádostí o vízum pro její žádost o mezinárodní ochranu. Její známí mají po zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany potíže s vyřizováním víz na Ukrajině. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že po pracovním úrazu v roce 2008 má potíže s páteří, kyčlemi a trpí na blokáci páteře. Léčí se v Praze na Bulovce. Tak jednou za tři měsíce dochází na obstříky. Dříve užívala antidepresiva. Na Ukrajině se léčit nemůže, neboť tam není tak vyspělá medicína. Domnívala se, že by při léčbě na Ukrajině byla v současné době invalida. Dále uvedla, že trvalé bydliště má v Teplicích, ale v současné době pobývá na adrese „X“, kde je v pronájmu.
9. Z evidenční karty žadatele bylo zjištěno, že poprvé žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 11. 2016. Z odůvodnění rozhodnutí ve věci první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 2. 2016, č. j. OAM-1016/ZA-ZA14-P06-2015, bylo zjištěno, že svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně odůvodnila politickou a bezpečnostní situací na Ukrajině, neboť v zemi jejího původu probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Rovněž se přihlásila k rusínské národnosti. Dále ekonomickými důvody, neboť do České republiky přicestovala, aby mohla podporovat a uživit svou rodinu žijící na Ukrajině. Na Ukrajině se nyní dá sehnat pouze práce zdravotníků v probíhající válce, což dělat nechce. Vedle toho žalobkyně uváděla zdravotní důvody, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zde chce nadále léčit své potíže s páteří a kyčlemi. Našla si zde odborníka a dojíždí k němu na kontroly. Na Ukrajině by jí taková péče nebyla poskytnuta. V neposlední řadě žalobkyně uváděla snahu zlegalizovat si pobyt na území České republiky, neboť nestihla podat žádost o prodloužení platnosti stávajícího pobytu a následně při kontrole nepředložila prodloužení živnostenského oprávnění. Ačkoliv pak prodloužení živnostenského oprávnění doložila, bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. První žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo žalobkyni vyhověno a mezinárodní ochrana nebyla žalobkyni přiznána. Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 4. 2018 je tak druhá v pořadí.

10. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informaci z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 o stavu lidských práv na Ukrajině od 16. 8. 2017 do 15. 11. 2017, zprávu organizace Freedom House z ledna 2018 – Svoboda ve světě v roce 2018 – Ukrajina, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 – Ukrajina, informaci Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018 o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, mezinárodních smlouvách o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě a vnitřnímu přesídlení osob, informaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 10. 2017 o postavení Rusínů, informaci Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 9. 2017 o národnostních menšinách na Ukrajině a informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Soud se nejprve zabýval tím, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně totiž namítla, že žalovaný tuto zákonem uloženou povinnost nesplnil.
15. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 06. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64 (dostupný na www.nssoud.cz), podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. Tvrzené nové skutečnosti musejí podle § 11a odst. 1 zákona o azylu splňovat dvě podmínky. Za prvé se musí jednat o nové skutečnosti, které cizinec nemohl bez vlastního zavinění uplatnit již v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany, a za druhé tvrzené nové skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.

16. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobkyně touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobkyně, a to rozhodnutí první žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 11. 2017, č. j. 42 Az 9/2016-32, kterým byla žaloba žalobkyně zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobkyně proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 348/2017-19, odmítnuta pro nepřijatelnost.
17. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 (dostupný na www.nssoud.cz) vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
18. V předmětné věci je mezi stranami sporné, zda žalobkyně při své opakované (druhé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla nové skutečnosti, které bez své viny nemohla uvést již v první žádosti o mezinárodní ochranu a které zároveň mohou naplnit obavu z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či nebezpeční vážné újmy žalobce ve smyslu § 14a zákona o azylu. K tvrzení žalobkyně, že má zdravotní problémy, které se nedají řešit na Ukrajině, soud uvádí, že tuto skutečnost žalobkyně jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedla již v první žádosti o udělení azylu. Toto tvrzení žalobkyně se tak nedalo vyhodnotit jako nová skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany.
19. Dále žalobkyně uvedla, že se obává problémů, které by mohla mít v zemi původu v důsledku skutečnosti, že na území České republiky podala žádost o mezinárodní ochranu. Touto otázkou se však žalovaný výslovně zabýval v rámci rozhodnutí o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a v odůvodnění rozhodnutí o první žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu se žalovaný výslovně vypořádal s tvrzením žalobkyně týkajícím se jejích možných problémů, které by jí dle jejího tvrzení mohly vzniknout v důsledku podání žádosti o mezinárodní ochranu či v důsledku dlouhodobého pobytu na území České republiky. Tyto obavy neshledal žalovaný důvodnými. Žádná nová konkrétní tvrzení pak žalobkyně v tomto směru ve své opakované žádosti nepředložila. Toto tvrzení žalobkyně se tedy nedalo vyhodnotit jako nová skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Již ve své první žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně rovněž poukazovala na obavy z Právěho sektoru a z bezpečnostní situace na Ukrajině. I s touto otázkou se žalovaný řádně vypořádal v rámci předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu. Ani v tomto směru žalobkyně nezmínila žádné nové konkrétní skutečnosti. Tato tvrzení tedy rovněž nelze hodnotit jako nové skutečnosti ve vztahu k žádosti o mezinárodní ochranu.
21. Žalobkyně dále tvrdila, že se bojí problémů spojených s tím, že se hlásí k rusínské národnosti. K tomuto tvrzení soud konstatuje, že ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla rusínskou národnost či etnickou příslušnost, avšak neuváděla žádné obavy, které by mohly být s její rusínskou národností spojeny. Žalovaný tak neměl důvod se v předchozím správním řízení meritorně vypořádávat s otázkou rusínské národnosti žalobkyně a ani tak v rozhodnutí o první žádosti žalobkyně neučinil. Nicméně ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že Rusínům je na Ukrajině vyhrožováno, obává se, že by mohla být pro svou rusínskou národnost trestně stíhaná a podle jejích informací by jí bylo značně ztíženo vycestování z Ukrajiny. Podle názoru soudu se tak jedná o novou skutečnost, avšak aby toto tvrzení mohlo být označeno za skutečnost rozhodnou pro posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako opakované žádosti, která by měla být meritorně přezkoumána, musí být splněny podmínky uvedené v § 11a odst. 1 zákona o azylu.
22. Žalobkyně podala první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 11. 2016 a druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 11. 4. 2018. V protokolu o pohovoru k druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 4. 2018 žalobkyně uvedla, že se velmi bojí problémů spojených s tím, že je Rusínka, neboť Rusínům je na Ukrajině vyhrožováno. Jak soud zjistil z podkladů nashromážděných žalovaným, konkrétně z informace Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 10. 2017 o postavení Rusínů, se situace Rusínů začala měnit po zhroucení vlády Janukovyče, neboť se opětovně objevily autonomistické tendence. Od dubna 2014 tak byli Rusíni pečlivě monitorováni místními úřady či byli podezíráni ze separatismu.
23. První podmínku uvedenou v § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu tak soud nemá za splněnou, neboť první žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 26. 11. 2016 a obavy z pronásledování a potíží spojených s tím, že je Rusínka neuváděla, ačkoliv se již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany k Rusínské národnosti přihlásila a potíže na Ukrajině měli Rusíni již od dubna 2014. Navíc žalobkyně sice v rámci pohovoru sama uvedla, že žádné potíže spojené s rusínskou národností neměla, ale že problémy Rusínů začaly v roce 2014. Žalobkyně tedy mohla tyto skutečnosti uplatnit již ve své první žádosti o mezinárodní ochranu, což však neučinila. V případném poukazu na tyto skutečnosti žalobkyni nic nebránilo. Skutečnosti, na které žalobkyně poukazovala, tedy nelze považovat za nové skutečnosti, které by žalobkyně bez vlastního zavinění nemohla uplatnit již v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu.
24. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplnila již první ze dvou podmínek uvedených v § 11a odst. 1 zákona o azylu, ztratilo na významu, aby se soud zabýval splněním druhé podmínky. Pro úplnost však soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2018, č. j. 61 Az 32/2018-32, v němž se Krajský soud v Ostravě vyjádřil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k pronásledování Rusínů, ve které dospěl k závěru, že samotná příslušnost k rusínské národnosti není pro občany Ukrajiny azylově relevantním důvodem.

25. V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný s touto námitkou žalobkyně nemusel vypořádat meritorním způsobem, neboť v předmětné věci dospěl shodně jako zdejší soud k závěru, že žalobkyně novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu neuvedla a není proto třeba rozhodnout ve věci meritorně. Žalovaný si dokonce vyžádal jako podklad pro své rozhodnutí zprávy o národnostních menšinách a postavení Rusínů, ze kterého vyplývá, že sledování Rusínů z obav ze separatismu na Ukrajině existovalo již v roce 2014, čímž podpořil své odůvodnění ohledně neuvedení nových skutečností, když svou první žádost o mezinárodní ochranu podávala žalobkyně až v roce 2016.
26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobkyně o tom, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, shledal zcela nedůvodnými. Žalobkyně neprokázala existenci nových skutečností, které vyžadovaly opakované meritorní posouzení, neboť otázku rusínské národnosti a jejich pronásledování na Ukrajině žalobkyně sice dosud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nevznesla, ale podle zákona o azylu se nejedná o novou skutečnost, kterou by nemohla žalobkyně bez vlastního zavinění uvést již ve své první žádosti o mezinárodní ochranu.
27. Žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobkyně aplikoval § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla nové skutečnosti, které by odůvodňovaly meritorní posouzení její druhé žádosti. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu a skutkově podobným nebo shodným případům dle požadavků § 2 odst. 4 správního řádu. Soud nemohl přisvědčit ani námitce žalobkyně v tom smyslu, že by si žalovaný chybně vykládal smysl a účel zákona o azylu.
28. S ohledem na to, že žalobkyně, jak bylo výše uvedeno, neprokázala existenci nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení, tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobkyně aplikoval § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Soud má také za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Současně soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 16. března 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.